Βία στη βία της εξουσίας

written by Δημήτρης Λεβέντης | 04.03.2023

Μετά από πολύ καιρό σχόλασα από μιά πορεία με αισθήματα πληρότητας κι ευφορίας.

Η μαζικότητα, ο παλμός και η πνοή που απέδωσε η χθεσινοβραδυνή εκδήλωση στην κερκυραϊκή ατμόσφαιρα έδειξαν ότι σε μιά κοινωνία λεηλατημένη από τη στρεβλή τουριστική μονοκαλλιέργεια δρούν ακόμη πυρήνες αντίστασης και υπεράσπισης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, διάσπαρτοι κύκλοι με πολιτική ωριμότητα και συνέπεια στο πνεύμα της σύγκρουσης.

Υπήρχαν δύο καλέσματα σε διαφορετικές συγκεντρώσεις.

Η μιά, "σεμνή-σεπτή" στο Πεντοφάναρο, από την κοινοβουλευτική αντιπολίτευση πλην Λακεδαιμονίων (κουκουέ) και η άλλη "θορυβώδης" στο ευρυχώριο της Ανουντσιάτας από τις ανεξάρτητες εξωκοινοβουλευτικές τοπικές συλλογικότητες.

Η πρώτη μάζευε 200-250 άτομα και η δεύτερη 50-70.

Στην πρώτη υπήρχε νεκρική ατμόσφαιρα, κεριά, λουλούδια, νυν και πρώην βουλευτές, σύμβουλοι, συνδικαλιστές, σε πνεύμα συγχρωτισμού με το "επίσημον εθνικόν πένθος".

Στη δεύτερη ξεχείλιζε η οργή μαζί με ζωντανούς διάλογους.

Από την Ανουντσιάτα ξεκίνησε πορεία με συνθήματα και πύκνωνε όσο προχωρούσε μέσα από τις Γκάρντε Λάκουες.
Όταν έφτασε στη σιωπηρή διαμαρτυρία του Πεντοφάναρου, που το πανό της απαιτούσε την αλήθεια -λες κι αυτή δέν είναι γνωστή εκ των προτέρων- τη διέλυσε. Αυτόβουλα τα 3/4 της άχρωμης και άοσμης νεκρώσιμης ακολουθίας ακολούθησαν την πορεία που έκαμε τον γύρο της πιάτσας υποδεχόμενη στις γραμμές της συνέχεια κι άλλες πολίτισες και πολίτες.

Όταν η κεφαλή βρισκόταν στην γωνία της Μαντζάρου με το θέατρο, η ουρά της ήταν στην "Ευρώπη" και οι γραμμές συμπαγείς κι όχι απλωμένο σκορποχώρι, μ' ένα μόνο μαύρο πανό μπροστά που το υπόγραφαν οι "Λαθρεπιβάτες της Ουτοπίας" κι έγραφε:
"Στα Τέμπη δέν ήταν η κακιά στιγμή
ούτε η ατυχία
κράος και κεφάλαιο
κάναν δολοφονία"

Το σώμα της πορείας διέσχισε την πλατεία του Σαρόκου, ελίχθηκε νότια στο Ψυχιατρείο κι έκλεισε στη στάση της πλατείας του Σαρόκου χωρίς να έχει απωλέσει μεγάλο τμήμα της ωφέλιμης μάζας της.

Κάποια απ' συνθήματα που ακούστηκαν βροντερά ήσαν:
"Ένα εισιτήριο κοστίζει η ζωή / κράτος και κεφάλαιο είναι οι εχθροί"
"Αυτοί μιλούν γιά κέρδη και ζημιές / κι εμείς για ανθρώπινες ζωές"
"Ούτε πένθος, ούτε εθνικό / ενάντια στο κράτος μίσος ταξικό"
"Σκοτώνουν τα παιδιά σας / βγείτε απ' τα κλουβιά σα"

και τέλος το απόλυτο πενταπόσταγμα:
“Η αλληλεγγύη όπλο της κοινωνίας / Βία στην βία της εξουσίας”

Πρόχειρα με την γεροντική αδυνατή μου όραση μέτρησα στο σκοτάδι γύρω στα 600-700 άτομα.
Η πλειοψηφία που ακολούθησε ίσως να μην συμφωνούσε με τα αριστερά συνθήματα αλλά τουλάχιστον τ’ ανέχτηκε, κι αυτό είναι μιά νίκη.

Η μαχόμενη νεολαία έθεσε το ζήτημα στην ορθή του διάσταση, αναμετρήθηκε με τη δεξιά γραμμή του συμβιβασμού και της υποταγής και την κατατρόπωσε προσπαθώντας να πνίξει τις Βάρκιζες που σέρνει μέσα του ο πολλαπλά ηττημένος απλός λαός.

Δίχως σχεδιασμό, αυθόρμητα με το συναίσθημα οδηγό, έτσι τσαμπουκαλίδικα, μια παρέα νέων ανθρώπων μπήκε μπροστά και στόλισε τους δρόμους της πόλης με άρωμα διαφορετικό δείχνοντας τους πραγματικούς θύτες, τον χρεοκωπημένο μηχανισμό τους και τα κίνητρα της μαζικής δολοφονίας των Τεμπών.

Η ελπιδοφόρα εικόνα και το πολιτικό αποτέλεσμα της χθεσινής βραδιάς ήταν συνέπεια μιας ενότητας στη βάση, που εκδηλώθηκε στην πράξη χωρίς καθοδηγητές και μεσσίες…

Πρέπει ν’ ακολουθήσει ο ενωτικός διάλογος, επειδή δείξαμε ότι είμαστε πολλοί και πρέπει να ετοιμάσουμε την αναμέτρηση που θ’ αργήσει αλλά θα ’ρθει…
«Κάποια απ’ τις μέρες του Μεγάλου Ανέμου
τότε που οι Δευτέρες θα είναι Κυριακές
κι η θάλασσα στα δυό βήματα απ’ τ’ άστρα»

Αυτά σε μια χώρα όπου δεν πεθαίνουμε από τύχη.
Ζούμε από τύχη.
Ή καλύτερα ζούμε από ατυχία.

*Σ.Σ.: Στίχοι από το τραγούδι “L’age d’or” του ραψωδού της γαλλικής αναρχίας Λεό Φερρέ.